

1539

No en queden (de panets)

(ALDC, VIII, 1957. *No en queden gaire, de panets*)

En construccions “esdevenimentals (perquè descriuen esdeveniments i no pas accions amb agents voluntaris i responsables [...] que tenen l’agent diluït, dissimulat sota la forma *es*)” generalment es fa concordar el verb amb l’element nominal, però al Segrià i Urgell s’usa sovint la falta de concordança com en: “enguany vindrà molts turistes”, “ja no *cal* més cadires”, “ara ja no *es necessita* tantes cadires” (Solà, 1983: 179); “no *volte* més que boèmios”, “se *va* plantar perers”, etc. (Pere Segarra [Ivars d’Urgell, 1852-1942], ap. Veny, 1986 a: 59-60 i n. 58). Els resultats de l’enunciat participen de les dues solucions. La concordança (*no en queden*) és força general, il·lustrada aquí amb alguns canvis: *no ne queden*, *no n’hi queden*, *no ens en queden*, *no me’n queden*, *en queden* (*poquets*, *pocs*, *molt pocs*, *poques*, *poquetes*), *ne queden* (*pocs*, *poquetes*), *me’n queden* (*poquetes*), *queden* (*poques*, *pocs*, *poquets*), *no queden*, *no queden només que eixos*, *no en quedaven*; hi afegim els casos de *haver-hi* amb concordança: *no n’hi han*, *n’hi han* (*poques*, *poquets*), *n’hi haven molts* 158 (aquestes respostes s’inclouen sota *no en queden* de la llegenda).

En canvi, els casos de manca de concordança (*no en queda*) es troben amb aquestes variants: *no me’n queda*, *en (ne) queda* (*pocs*, *molt pocs*, *poquetes*, *pas*, *un o dos*); algunes respostes amb *haver-hi* figuren sota *no en queda* de la llegenda: *no n’hi ha* 25, 26, 69, 78, 85, 93, 112, 116, 122, 123, 142, *no n’hi hai* 87, 94, 100, *n’hi ha pas* 2, *n’hi ha molt pocs* 53; construccions que no s’adeqüen a l’enunciat: *en queda poc* 131 (*poquetet* 183), *ne queda poca* 139, *n’hi queda molt poquet* 164, *me’n queda un trosset* 141, *no en tinc* 24, 154, *no en té* 65, *no n’he vengut* 119, alg. *no n’hi avança (assai)* 85 (*avança* ‘sobra’ ← it. *avanza*); els resultats, *en (ne) resta*, *no en resta*, atribuïbles a influència de l’oc., s’han cartografiat a part de *no en queda*.

Són formes en relació: *hi ha camins* ‘hi ha vegades’ 69, *ja s’acaba* 90, *s’està acabant* 130, *no et descuides, que s’acaben* 136, *afana’t* ‘afanya’t’ 136, *ne tinc de caramelos, però són molt poquets* 164.

Des d’una òptica territorial, predomina la concordança verbal amb el subjecte, construcció normativa des del DG₁, 1932, enfront de la seva manca, limitada a parlars nord-occidentals.

